

UCZYMY DZIECKO ODPOWIEDZIALNOŚCI

Jednym z najważniejszych zadań rodziców i wychowawców jest nauczenie dziecka odpowiedzialności, uświadomienie mu, że każdy czyn pociąga za sobą określone konsekwencje. Przede wszystkim należy wymagać od dziecka odpowiedzialności adekwatnie do wieku i pozwolić mu czasem spróbować „gorzkich owoców” niewłaściwego postępowania.

Każdy rodzic chciałby, aby jego dziecko było jak najwcześniej odpowiedzialne i ponosiło konsekwencje za swoje czyny. Niestety, zdolność ta nie jest taka łatwa do osiągnięcia. Ważne jest zatem powierzanie dziecku w wieku przedszkolnym takich obowiązków, które mogą sprawić mu przyjemność i dzięki którym może się również czegoś nauczyć, na przykład:

- samodzielne mycie rąk,
- zębów,
- posługiwanie się sztućcami,
- samodzielne ubieranie,
- uczestniczenie w niektórych pracach porządkowych,
- sprząatanie swojego pokoju,
- ścielenie łóżka,
- nakrywanie do stołu,
- wynoszenie śmieci, itp.

Czasami będzie to „orka na ugorze”, ale nie wyręczajmy dzieci z powierzonych im obowiązków. Zapominamy również, jak ważną rolę spełnia akceptacja. Dziecko akceptowane uczy się też akceptować i zdobywać poczucie własnej wartości. Staje się samodzielne, konstruktywnie radzi sobie ze zwykłym rozczarowaniem oraz cierpieniem wieku dziecięcego i młodzieńczego. Dziecko musi czuć, że jest kochane. Możemy nagradzać jego właściwe zachowania i niekoniecznie musi to być nagroda rzeczowa, wystarczy dobre słowo. Nigdy nie poniżajmy dziecka, bo wtedy czuje się ono winne, odczuwa niesprawiedliwość i reaguje przekornie.

Przedszkole także bierze czynny udział w uczeniu odpowiedzialności. Bardzo ważne jest jednak to, aby rodzice, wychowawcy i nauczyciele pozostawali ze sobą w stałym kontakcie, aby móc wspólnie ustalić najważniejsze potrzeby dziecka i znaleźć właściwe metody wychowawcze. Przedszkole jest nie tylko terenem zdobywania informacji i umiejętności, ale również miejscem kształcenia woli, charakteru i osobowości dziecka.

Główne zalecenia w zakresie egzekwowania obowiązków sprowadzają się do następujących wskazań:

- sprawić, by obowiązki zyskały na znaczeniu w życiu całej rodziny,
- należy starać się w miarę obiektywnie ocenić możliwości dziecka,
- nie wymagać niezwykłych osiągnięć, ale systematyczności i pilności,
- należy skorelować aspiracje i dążenia dziecka z jego zamiłowaniem, poziomem uzdolnień i warunkami fizycznymi.

Nie należy tego unikać, bać się, wstydzić, odwlekać w nieskończoność. To, co najważniejsze w relacji rodzic - dziecko, to właśnie poczucie wzajemnego przywiązania i zaufania, na tym gruncie rodzą się wartości i odpowiedzialność. Nie zapominajmy, że nasze dzieci będą w przyszłości przekazywać to dziedzictwo własnym dzieciom.